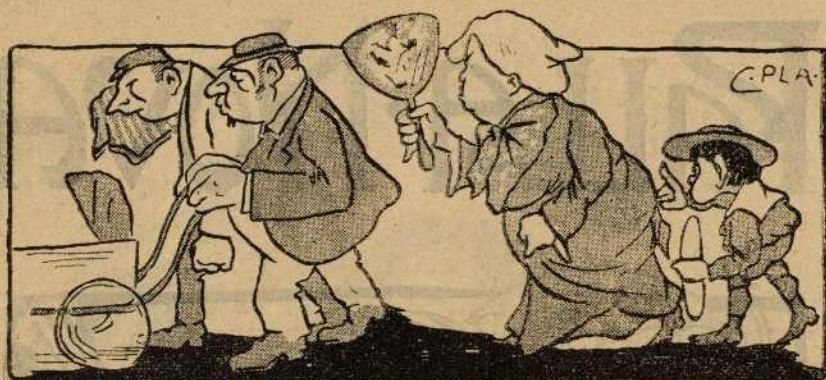

FALLA·NOVA

— Oh! Gloriosa Mare! Be'n merexeu de festes, vos qui vau salvar la vida del meu amo! El desitx de que Barcelona tingui grat recort del meu pas per l'arcaldia, és prou gros... Però feuvos càrrech d'aquest escapulari y preneune la bona voluntat. Amen.

UNA FAMÍLIA DE PES — Tornant de la torre

— Ay, por Dios, Coselito, no corras tanto! Como sa conose ca tu vas cuan el carruaque.

LO DE LA COOPERATIVA OBRERA CATALANA

CARTA DESCLOSA

Sr. D. Joan Bautista.

Molt senyor meu: He llegit am gust la seva lletra, y no hi hà que dir si'm plau trobar una ajuda més a la nostra tasca d'esbrinar la causa que pot haver motivat la desfeta de la Cooperativa Obrera Catalana. Són molts més ja els que s'han acostat a nosaltres y molt se-rà que no s'aclarexin de mica en mica aquestas ombres que tant ens preocupan.

De bona gana hauria precedit aquesta resposta am la seva carta, ¡però és tan llarga! De tots modos, l'anirè'm analisant pàrrafo per pàrrafo y axís log-rarè'm dos obgetes: que'l públich com-prengui lo que vostè'm diu y que vostè sapiga lo que ve dihent el públich.

Parla vostè, senyor Bautista, de las botigas de Gracia, y diu qu'estava a la vista de tothom el poch zel de la majo-

ria dels dependents, que's miravan a la Societat com a burgesa y fins ens es-criu que diuen que's feyan *moros* en quantitats o en especíes, que per'xò al-gú va anar a la presó, y creu maliciosa-ment que'l negoci no donava per tant.

Anem per parts: ¿què té d'estrany que la dependencia's mirés la entitat com a burgesa... y fins que fes *moros*, si és qu'axís es diu, si'ls jornals son tan esquifits, que'l més gros no arriba a cubrir las necessitas més apremiants? Y no acceptant aquet *radicalisme* y mi-rantnosh *burgésament*, de què servia que tingués els tranvías pagats — que vostè troba molt de rahó y jo també, — l'encarregat de vigilar pels interessos de la colectivitat?

Y del forn, vostè'n diu que segons personas que hi entenen, durant una temporada va vendre'l pa a un preu més barat del que costava.

Contra axò li contestaré am lo que diuen molts socis: que també durant una temporada, quan el Gremi de for-ners va aumentar el preu d'aquell pro-ducte a causa de la puja de la farina, el forn de la Cooperativa va fer lo mateix sense que'n tingués necessitat, donchs li permetia seguir am las matexas con-

dicions una gran existència de farina comprada avans d'alterarse las tarifas d'aquest article.

Estem d'acort en el que la infracció feta al Reglament, per la que's donava un tant semmanal al senyor Grau, no era comesa per aquet, sinó per la Junta en pès. ¿Quí ha manifestat may lo contrari?

Respecte a l'altra infracció, que sembla és el punt en que vostè més s'ha fixat, n'hem de parlar, y am calma, que sembla que vostè s'hi excita y aquestas no són cosas pera tractadas axis.

Em referexo, com haurà suposat, a lo d'emplear un noy, que deya jo mal informat, d'uns deu o onz'anys.

Vostè'm contradeix axis: «En primer lloch, el xicot aquet, tenia tretz'anys (ara va pels catorze) y si no podia ser admès fins als quinze, els més perjudicats per aquesta rahó no eran els inte-

ressos de la Societat, sinó els xicots de quinz'anys.»¹

Y segueix:

«Al tal xicot el tenian de las sis del matí fins a las nou del vespre...»

¿Ho veu, sant cristià? No m'hi vinguí am subterfugis com el de que'ls noys de quinz'anys eran els perjudicats y com els altres am que acaba el pàrrafo y que no copio en gracia a la brevetat. Aquí l'únic perjudicat és el bon nom de la Cooperativa. Demostrè'mho:

— Hont treballas, noy?

— A la Cooperativa Obrera Catalana.

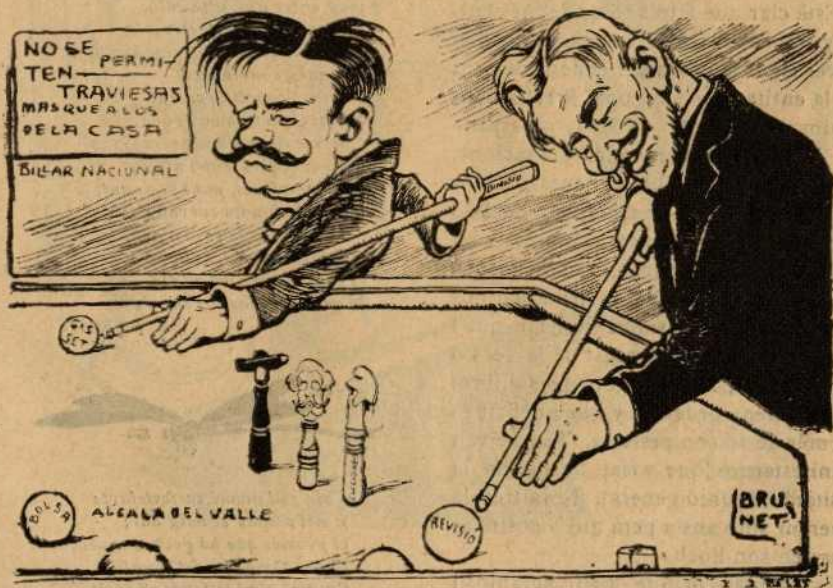
— Allí sí que deus estarhi bel

— Y tant! Treballo desde las sis del dematí a las nou del vespre.

— Et deuen donar bona semmanada?

— Deu pessetas.

¹ També mal informat, vaig dir que no's podian admetre menors de quinz'anys, en lloch de setze, qu'és lo que diu el Reglament.

EN EL BILLAR DE LA POLITICA

En Villaverde: — Lo qu'és aquesta jugada d'afecte no te l'empassas!
En Maura: — Però't reventó amb aquesta de desafecte, fixat.

— Y quants anys tens?

— Tretze. —

Y veliaquí. Això és lo natural, lo corrent, lo lògich. La veu corre desseguida. La Societat es veu, am molta justesa, titllada d'exploadora... y aquí és que se'n ressent?

Per lo tant, ja veu la importancia que té aquesta infracció que vostè considerava dexar reduhida a rès.

Fa una mala suposició, senyor Bau-tista, al creure que «algú devegades vol veure un bassal allà hont no més hi hà un clotet, y que'l despit de veures despatxat (encara que sigui per incumpliment de la obligació) pot fer dir moltes coses y abultarlas més de lo regular.»

Entenguí que ningú d'aquesta Redacció ni cap de las personas que l'han informada sobre l'assumpto de que tractem, han desempenyat may cap càrrech en la dependencia de la Cooperativa Obrera Catalana. Això estem disposats a provarho sempre que convingui.

Està clar que altràs coses de més bul-to y trencacolls més desgraciats poden haver sigut la causa del enderrocament de la entitat que'ns ocupa. Precisament tenim una infinitat de datos qu'espanta. Y tots am tremendas acusacions. Però no'ls volem publicar encara. No'ls volem publicar — y aprofitem l'ocasió per cumplir lo que vam prometre an els interessats, — perque van visitarnos els senyors Grau y Valès demanantnos verbalment que fessim constar que'l primer no era encarregat de la secció de compres, que'l segon té'ls llibres degudament ordenats y que'l dèficit és no més de 19,000 pessetas. També van manifestarnos que aviat hi hauria la desitjada Reunió general. Nosaltres la esperem amb ansia pera que's posin las cosas en son lloch.

Es tot quan té que dirli, agraphintli l'intenció que'l gula, son atent y s. s.

PERE MARTÍ

CONCURS

Versayres: El premi és un ramell... de mils mercès.

Fa molt temps que nit y dia
rumiant, me trenco'l cap,
per esbrinar si algú sab
treurem aquesta mania:

cada any milers de personas
axis que arriba l'istiu
abandonan el seu niu
per ferlo dins de las onas.

Tot per veure si a un li passa
la inaguantable calor
que'ns rosteix sens compassió,
am tota la mala trassa.

Mes lo que a mi'm desatina
és un acudit estrany
dels que van a pendre bany,
ja per forsa o per pamplina.

La calor a tots atormenta,
prò quan se'n van a banyar
axis que's fican al mar
volen l'aigua ben calenta.

Aquí està'l quid de la cosa
que no'm dexa ni dormir;
amb aigua freda, per mi
es passa una estona hermosa.

Prò am calenta? .. Es impossible
ferme entendre la rahó,
puig entre axò y la calor
un bany f. ra molt terrible.

Donchs veient que ningú'm dona
una rahó convincent
d'aquest capritxo calent
que al istiu tothom abona,

he resolt eridà als versayres
per veure si'm trobo algú
que m'expliqui, punt per punt,
un cas com no'n corran gayres.

Lo exposat és cosa clara,
y vejám, donchs, quin serà
el sabi que'm posi en clà
lo que no he lograt encara.

K. BARRET

Vaig se'l primé en festejarte
y mil petons et vaig dár;
el promès que hà poch tingueres
sé que també ha fet igual.
Creume a mi y faràs negoci:
pòsan parada als Encants.

TINKSON

RECORT DE PARIS

DAVANT DEL «CABARET DEL INFERN»

— Tot serà que aquet vespre sopi... Jo dech ferme vela!

EL DESCANS DOMINICAL

No pot ser. No senyors, és impossible. Que perquè? Molt senzill. Perquè'l Reglament fa tantíssimes excepcions sense un motiu justificat en moltes d'elles, que axò té de fer per força que lo que serà fúnest per uns, serà de gran satisfacció per altres y axò podrà ser Lley però serà la del embut. M'explicaré.

—No li farà res que'ls hi dexi una mica menos curts els cabells?

—...?

—Per guanyar temps, home.

tas las botigas que'ls hi convinguin, venguin lo que venguin. Podria completar aquest Reglament fent un parell d'excepcions... y prou.

D'aquesta manera no passaria lo que passa amb els estanchs, per exemple, que poden tenir obert tot el diumenge, y no crech que'l tabaco sigui article de primera necessitat, però, encara que ho fos, la major part d'aquets establiments venen mangos, plomas, paper d'escriure, tintas y altres moltes coses que'ls que las podrien vendre tindran de tenir tancat. Els herbolaris, per considerarlos útils a la humanitat y perque proporcionan sangoneras, també tindran el privilegi de no tancar,—y axò que a ratos perduts, además de

En primer lloch, s'havia de tenir en compte que la major part d'establiments que estan matriculats pera vendre carn, per exemple, venen gorras de cop—es un dir—y com que d'aquestos galimatías n'hi hà a Espanya molts milers, entench que avans de fer efectiva la Lley del descans, primer s'hauria de haber mirat si tothom ven lo que li correspon.

En el suposat de que axò fos massa molestia, llavors podia haverse fet un reglament que hagués dit que sense excepció, el diumenge no s'obris cap fàbrica ni's fes cap treball corporal. Unicament s'autorisa el tenir obert fins a las onze a to-

—¿Què fa? Que m'escanyal

—Axís no li caurà'l drap. No'ns convé entretenirnos a lligarlo varias vegadas.

valeriana y camamilla, venen estels, pilotes, baldufas, xiulets, tiradors y llenguetas.—Las perfumerias, com que axò de las olors és cosa de luxu y, ademés, és article que ningú'l necessita pera poguer viure, estan compresas dintre'ls obligats a tancar. Ara, els comestibles, com que son de necessitat indispensable, podran tenir oberts fins a las onze y ademés podran vendre sabons d'olor, polvos, essencias y ayguas de quina y de colonia.

També'ls basars de cirurgia podran vendre tot lo que vulguin; no axís els expenedors d'articulos de goma. Estich segur que aquells basars seran uns dels que més aplaudiran lo del descans. ¡Per treballar ells!

¡Ah! periòdics ni revistas no'n podran vendre els Kioscos. Si algú necessita cap diari, el trobarà en qualsevol espectáculo público. Allí en trobarà tothom, no més li surtirà una mica caret el possehirlo.

Serà curios també axò de que els forners tinguin de tancar a las set del matí. Però serà encara més curios veure als ressagats patir gana.

Ah! Segons la Lley, «Ninguna excepción del descanso en domingo será aplicable á mujeres ni á menores de dieciocho años»; per axò, sens dubte, podran treballar en diumenge las «camareras» de la «Gran Peña», las de las horxaterías, las coristas, las que despatxan bitllets a las estacions, las telefonistas y otras y otras que ara no recuerdo... També la criada de casa voldrà sortir cada diumenge... y, ben mirat, aquesta y las sevas «colegas» son las úniques que, segons la lley, haurían de treballar; per'xò diu el reglament: «Se exceptúan de la prohibición: el servicio doméstico, etc., etc.» Ja ho veuen: treballaran las que ho tenen prohibit y faran festa las que sempre (segons

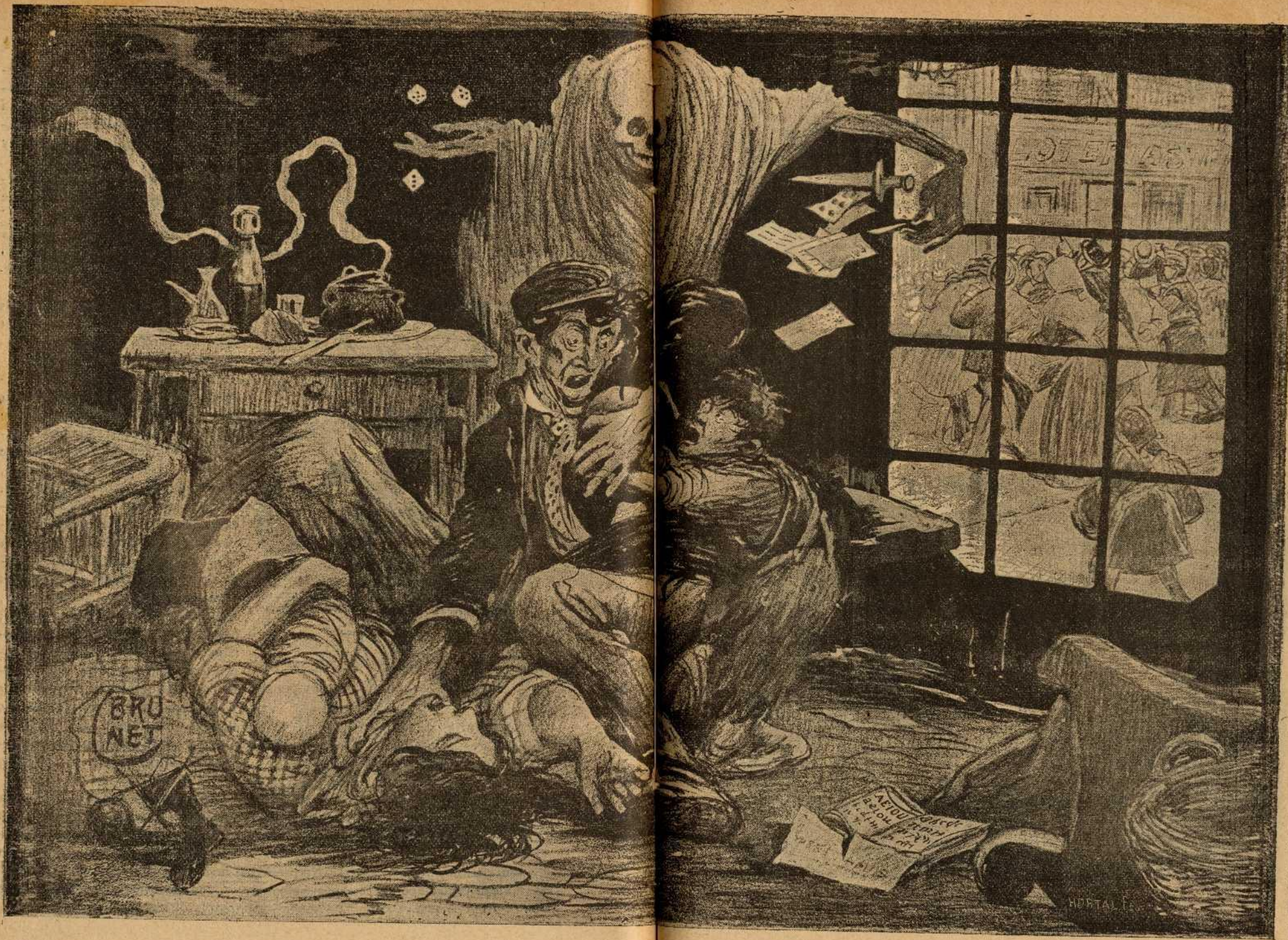

—¡Ay! El meu nas!

—No's distregui; faltan cinch minuts per las onze y son set qu'esperan tanda.

la lley) haurían de treballar. Axò per lo que respecta a las donas; ara, respecte a los menores de dieciocho años, aquets no podran treballar: però (no deu ser treball) podran llimpiar botas, portar baguis y mundos o tirar un carretó, mentres no estiguin parats molta estona pels carrers.

Pera acabar: el que delinquexi per primera vegada pagarà una multa de una a vinticinch pessetas. Podria dirme algú ahont comensa el mínim de la pena y ahont acaba el màxim? Com que axò de la multa es lo que més em preocupa, estich disposat a fer la proba, no tancant cap diumenge fins que vingui l'investigador. Quan vingui quina multa'm posarà? No ho sé pas; ho discutirém; porque crech tindrà la matexa rahó ell pera ferme pagar cinch duros, com jo de no volguer donarli més enllà d'una peseta. Y si no'ns entenem, partirem la diferencia.—DOLORS AJON.

· EL JOCH · Depravació dels inconscients

DIBUIX DE LL. BRUNET

PALLISSA LITERARIA

Sense tòstoro al cervell
y sense ganas de riure,
en aquet món tan Rabell
¡que n'és d'estúpit el Viura!

Sols hi hà un medi perque duri
l'alegria, quan ja passa:
La tristor, perque no Suri-
ñiachi ttrarla a la Ra-bassa!

¡Quina-mar de poesia
de per riure, si axí's fes!
Pró no's pot fer tanta Via
per mor d'uns quants putinés.

¡Creu, et dich Literatura,
que si no barras la porta
del teu Carné, algún criatura
pretén dexarte mitj morta.

Ili han dos Angelets que am sanya
topan per qüestió ben lila:
L'un Angel ve de Montanya,
y l'altre és d'aquí a la Vila¹.

Crusan targetas postals
am trinxerayres insults
y's diuen dats pels anals
y demés mots menos cults.

Si, per punt, els autorets
es gastan aquestas bromas...
per derribar Castellets
faltan punts... y sobran Comas².

¡Quants Espatechs sentirém
quan s'acabi'l mútuo Bombol...
¡A quantas Torres veurém
torrant café al Momotombo!

¡Nyèbits que esteu en Capella,
seu vos càrrech del avis:
tots farèu la tamborella
als peus d'autèntichs Artis...³

¡Presumptuosos impotents,
caurèu del abim al fons...
y per salvà aquells Torrents
no n'hi trobarèu de Pons!

Certamenistas del Prai,
autors sense conexensa
com els de «Calamidad
Republicana graciense»:

Joves elegants, dels gremis
de bolsistas y trovayres,
agabelladors de premis,
perdigots y cucutayres;
casats am dona Novella
tota plena de farina
y a punt d'anà a la paella
com si fos una sardina!

Tants Pagès-os Pous de ciencia
que's diuen mascles cabals
tenint menos suficiencia
que Albert dels «Dramas Rurals»;

Tants versayres desnarits
que, com perfectes pasteras,
fan romansos ensopits
que son Cocas verdaderas;

Rusiñols encostipats
que's creuen fer bonas obras,
sent burgesos despiatats
y escribint planyent als pobres;

Tarregada literaria
que fas dramas climaterichs
plens de prosa estrafalaria
y geroglífichs numèrichs...

«Autors, crítichs, que entre mil
no valeu ni una rialla:
Sou com xistos del Abril,
¡fum de palla! ¡fum de palla!

PAU PALLER

REFLEXIÓ

— Y pels que no treballem en tot l'any, quin
na excepció fa'l Reglament del descans domi-
nical?

1 Nova.

2 Abelerdos.

3 tas.

CONFERÈNCIA Telefònica

Riiiiing!...
Riiiiing!...

— Centrol!
Cent...! Señorita!
Uno, cero, cero,
Redacció ¡Pu-
Put!

Encara no? Es-
t'ich impacient... Còm se coneix que
aquestas donas son castilas! —

(Riiiiing!... Riiiiing!...)

— Ara!

Redacció ¡Pu-Put! Si?

— ...?

— Soch ton germà. El de *La Gralla*.
Escolta! Tinch datos gent PALLA NOVA.

— ...?

— Sí, ja hi hem anat al Govern civil,
però no'ns ha servit de res... Son gent
molt ordinària y despreocupada, noy.
El director no és pas aquell que'ns pen-
savam y que tu't vas mirar malament.
Es un camàlich que descarrega sachs a
la Riba, figúrat. L'altre dia a la Porta de
la Pau va pegar un cop-de-puny a un
que li va dir que feya mal viure a la
dòna y encara no han pogut estroncar-
li la hemorragia. Y axò de la dòna és
veritat. La té abandonada, aborrida, la
maltracta, li pega. Es un *descastat*. Y
ens busca'l cos a nosaltres, que ja sabs
quins són els defectes que tenim.

La criatura: — Què li sembla, doctor, hi hà esperansas?
— Ni una, don *Nicòls*... La llevor és tan passada!

— ... !

— Ja ho crech que n'hi hà per ferlos callar amb axò. Oh! y esperat, esperat: un de la Redacció és article de confiteria y me l'empasso... Amb aquet m'hi atrevexo jo, qu'està molt magre. Tres redactors més tenen desenvolupada la bofetada. Serà preci's que t'hi entenguis tu per tot, ja que't pagan més be per fer aquestas cosas. L'administrador és l'amo de la barraca. Es company de causa, però la d'ell és neta; diferent de la nostra. No hi viu a la salut de l'idea.

—?

— Quí ho paga?

Els jesuitas, home.

—

— No ho creus?

Donchs, mira, ho diu tothom; els mateixos republicans ho diuen.

— ...

— No ho creus? Donchs veuràs: jo totavoy que rumio y rumiant, rumiant, he arribat a pensar que ún o altre ha de pagarho... Però vaja, no li hem de fer pas res en el que paga. Axò seria atentar contra la riquesa y'ns dirian anarquistas. La qüestió és pegar an els que la escriuen y que s'han atrevit a entelar la nostra fins ara immaculada omnipotencia. Ja pots dir al teu amo que no s'espanti, PALLA NOVA perilla y aviat podrà augmentar altra vegada la tirada. Jo ja ho he fet avinent an el meu. Prepara revòlver. Hem de pegar, que per axò'ns pagan. De tots modos, cuydado, que no són maleitas.

—?

— Què dius? Quí m'ha facilitat els datos? Ah! Ha sigut una casualitat. He posat en acció a tots els meus agents y

els he fet preguntar a totes las botigas del vehinat. Aquestas xafarderies de carrer és lo que'ns fa viure a nosaltres. Nil'adroguer, nil'carboner nil' matalasser, nil' carnicer, ni a la taberna, sabian donarne noticias. Ja ho donavam per perdut, quan, per casualitat, com

— Sembla que't proba l'istiu! Cada dia t'engrexas més.
— És la satisfacció que'm surt als deforas.
— A mi, donchs, se'm queda als dinires.

t'he dit avans, hem anat a càl sabater, y, noy, els sabaters ens ho han explicat tot! Quina sort, eh?...

— ...?

— Sí, ja'ns veurèm... Adeu!
(Riiing!... Riiing!...)

Per la escoltada,

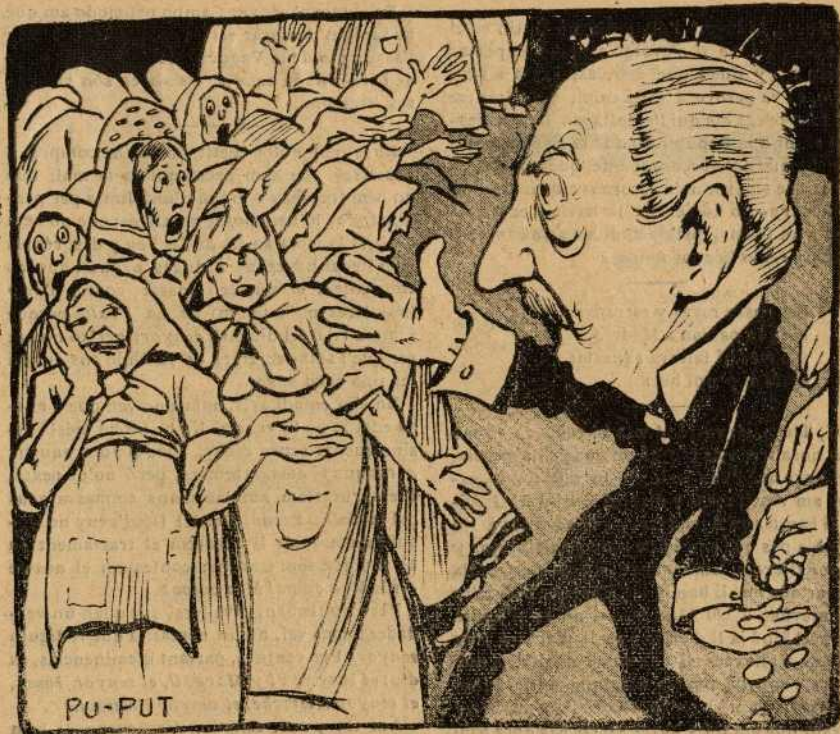
M. RIGAUT

LLADRONISME

Farum de sang que d'Orient
l'ayre porta acanalat:
és crit humà, és agonía
que'ns dexe'l cor, ay! glassat.
Són feras que de carnatge
s'atlipan... Sembla que gosant...
Russia y Japó? No'n fem cas:
són dos lladres que's destrossan!

J. TORRENT SIURANA

L'ALTRUISME DEN FONTANALS

- Anèu, no us en dongueu vergonya... Avans que morir de fam, a demanar caritat.
- Y tu, que no vens?
- No; més m'estimo que lo que reculliu sigui tot per vosaltres. Soch home suferit, jo.

La Tralla ha publicat unas quantas correspondències de Molins de Rey, en las que's posavan de tots colors als *fraternos* d'alli, que a la *cuenta* son dignes sucursals dels d'aquí. Donchs be: an aquells senyors no'ls hi devia plaure que'ls hi cantessin las veritats, y no podent saber d'hont sortian els trets, van encararse amb un jove conegut en aquella població per sas idees catalanistas, tan dignes de ser respectadas com las més republicanas, y tancantlo en una habitació del seu cassino, van atropellarlo pera ferli dir qui enviava las mentadas correspondències.

Protestem d'aquesta salvatjada y desd'ara

sabem que a Molins de Rey hi há moreria: Ja procurarem no anarhi am las mans buydas.

En Jacinto Capella ens ha dit *eminencia*. No'ns pepsavam picar tan alt, vós! Si'ns haguessim pensat axò, si que'ns hauriam dextat retratar pels de *Nuevo Mundo* quan van venir a sollicitárnesho... Ah! Y no ho digui may més qu'en Tiago és el primer artista d'Espanya, perque dihentho vostè no s'ho creurá ningú... Qui'n fa cas d'un senyor que quatre dias endarrera adjudicava aquet titol an en Ferrer y Codinat!

Y llegexi millor, jove! Nosaltres en guardarem prou de dir *neulas* an en Borrás, an en Casas y... a vostè!

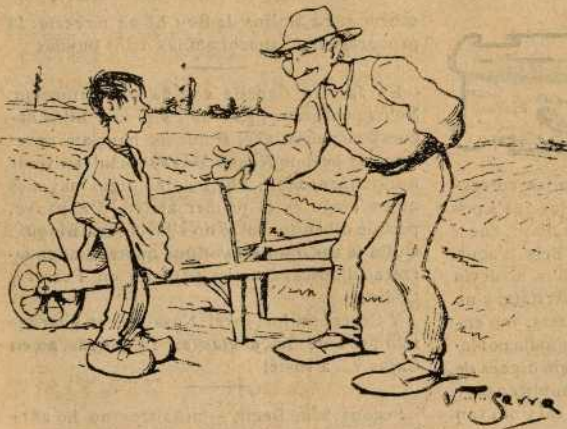
Segons hem llegit, — nosaltres no ho afirmem, perque no hi éram, però ho creyem cert. — a la «*Fraternidad Republicana*» que hi há al costat del Cinematògrato hont fa pantomima

en Sucre, hi hagué l'altre dia un mitin en el que — figurinse si s'evoluciona, — van parlar criaturas; y diuen que una, aspiranta a *sexo bello*, es va perdre a mitx camí, y retirantse pel foro pregà als qui l'escoltavan (ja's necessita amor a la República) que la dispensessin, donchs que no's recordava del que seguia.

Fixinse en axò: no's recordava de lo que seguia. Ergo no ho sentia; li havian ensenyat com a un lloro. ¿Què'ns hi diuen an axò els perinclits *republicanos únicos*?

Per cosas raras y estranyas,
las que passen a Madrid.
¡No més hi faltava aquesta:
agafà al propi butxí!

Si, Tiago, sí; vostè té tota la rahó. Ja ho sab que nosaltres sols li peguem quan s'ho mereix. Però ara que l'han ferit en lo més fondo, estem am vostè; mani y disposi... El d'El Gráfico li han fet un flach servey a la seva noya. No sembla pas que sigui filla d'un gran pintor y mejor literato, amb aquell mapat de Cecilia Aznar que me li han posat. Sòrt que l'Escalas — enteynat a càl Almeda, — no se n'haurà adonat! Sinó ja li dich jo que li planta a tota pressa, y allavors si que vostè no podria dur a terme aquella aliansa catalana-mallorquina que tant somnia y qu'ha comensat a practicar dexant que am tot y haver escrit *Els Jocs Florals de Canprosa* la filla li presidís els de Palma. — Ya te digo yo, Maquin, qu'estem ben arrengrerats!

- El dia que'm mori't dexaré aquet carretó, Peret.
- Un carro gran hauria de dexarme, avi.
- Pesa massa per tu, fill meu!

Felicitem al senyor Cambò pel modo am que ha sapigut defensar els interessos del poble en l'assumpte de la Vaqueria del Parch. Els actes de Fivaller són aquets; els altres són romansos, crèguins.

El senyor Folch (petit), no'ns ha comprès a nosaltres, que som pecat qui'ns fa mal; que no hem tret may a ningú d'una Junta per perdigot y'ns hi hem posat nosaltres; que no hem desitjat la mort an els de *La Veu* y després els hem llepat navegant a dugas ayguas; que las empeniam el número passat contra l'amo (nosaltres no'n tenim) de *La Tralla* perque sembla ritarsel dihentli *senyor*; per'xò no pot ser que'l sots-secretari de la Unió ens vulgui fer una cava nova.

No s'hi enfadi axís, home; no veu que a mitxa edat ja no hi veuria? No ho farém més! Fàs-sins quedar sense dinar, aboqui tots aquells *datos* que té amagatzemats, però no'ns pegui. L'embrutariam am las mans emmascaradas pel treball... Perdó! Perdó! Desd'avuy no tingui quimera, no li aparem el tractament. Ja ho veu que som franchs: confessem el nostre erro. *Mea culpa! Mea culpa!*

Però no troban, cavallers, que quan ún verdaderament val, no ho necessita que li diguin *senyor*? Per ventura, parlant d'eminencias, es diu: el senyor Pi y Margall, el senyor Ibsen, el senyor Nietzsche, el senyor Emerson?

Am tot y axò, *senyor*, dispenseunos: hem faltat: gracias per l'avis.

Els de *La Publicidad*, quan no s'erran, s'equivocan. Han dit que a la reunió tinguda al Progrés Autonomista pera tractar de la qüestió obrera sols s'hi adheriren — atesa la gent que's convocava, — dos o tres entitats, y axò no és veritat. A la reunió van assistirhi vint o vintidós representants obrers, y no's creguin de camama, sinó que fins n'hi havia de la Federació Metallúrgica y de la Unió local de Societats obreras.

Potser si que's creyan els de càl Lerroux que lo del Progrés seria com la vetllada *tutti colori* que a la Fraternitat van fer a la memoria den Gana! Pobre Gana, si fos viu y veyés que la seva personalitat serveix pera refermar llassos polítics, conxorras entre en

Junoy y l'ex-amo del *Progreso*, de Madrid, es suicidaria avergonyit! Y qu'encara corri tanta llana, señores! Vaja, que n'hi hà un tip!

La filla del Rey de Bèlgica,
ha guillat amb un tinent.
«Axò de la reialesa,
de debò: se'n va a... passeig!

ta'l seu jou s'ha plantat per ell sol. Y té rahò sobrerà d'estar sulfurat! Al nostre entendre, l'Arquer ha faltat; devia haverse mort de fam.

Respostas a lo rebut en aquesta Redacció

Ha quedat constituïda en aquesta ciutat la «Associació de la lectura catalana», quin hostatge social queda instalat al carrer de la Diputació, 295, pral. Forman la Junta Directiva els senyors Eudalt Soler, Joan Maragall, Frederich Barceló, Pere Bernat Gaspar, Pere Gorchs, Joan Guivernau, Francesch Corbella, Ivo Vingut, Jaume Soler y Miquel Gorchs.

Agrahim el saludo que'ns envian y rebin de nosaltres una franca encaxada, que may la negarèm als que desinteressadament fassin obra de cultura popular, qu'és el nostre credo.

Un dels de la *tarregada* den Salmeron ens contava — tot demanant el cap den Rodrigo Soriano, — qu'aquest es proposa anar sol al Congrès lliurepensador de Roma. Nosaltres vam procurar ferli veure al de la *tarregada* el perfecte dret que té l'autor de *Las Flores Rojas*, d'anarhi sense companyia, però'l fulano, titllantnos de *sorianistas* (mirin qu'és un mal de cap axò de no poguerse escapar de ser definit!) insistí en menjar-se — insultantlo — an en Soriano. Un hom devant de tanta noblesa se humilià y diu: ¡Viva la República!

L'acaparador de la ensenyansa catalana està sulfurat perquè ún dels a qui havia tingut so-

Joanet del Aygua: Fassi algun'altra cosa sense verdor.—Llop Farré: No pot ser que'l qu'ha escrit aquelles ratllas recomanant el treball sigui vostè. Y si són sevas, no pot ser que ho sigui la poesia —Pep Bo T.: No sirva.—P. Ribas: No rectificarem may res nosaltres, si'l que'ns ho demana no'ns diu qui és o en nom de qui ve.—F. Tel Agre: Trobem que no té la importància que vostè hi dona, lo que retreu. Cosas de més bulto hi hà per tiràrlosi en cara. Y amb allò de que no més ataca al que calla hi estem conformes —Ferran Anquís: No se'ns posi serio! Aprofitarem l'envio.—K. K.: No volem més pornografia. Ja ho deu saber.—Santiago Parda: El treball ens agrada, però és massa llarch. Envihi altra cosa.—Estiuenc: Es molt pesat, creguinst!—F. Martínez: Ha vingut tart, per obter al Concurs. Tindrem en compte la seva indicació per si'ns convingués.—F. M.: Ens guardarem els datos que'ns dona, que ategits als que ja tenim, fan una col·lecció atractiva... Diu que tenen la teulada de vidre y nosaltres hem de trencarla.—Llarch: No ho serà tant vostè com l'article que'ns envia, per molt que ho sigui.—Joan Serra: No ens fa felissos —Dolors Ajon: Va en aquest número.—Tomàs Ribera: Li contestem particularment.—Un músich: Lo mateix li dich.

La setmana entrant publicarem el resultat del nostre primer Concurs. Fem present als nostres col·laboradors qu'estem reunint treballs pera fer un selecte **número de Cap d'any**, sense almanach, formant un elegant volum ahont l'art, la literatura y l'humor s'hi confonguin. Y prou, per avuy.

PALLA NOVA Suscripció: 3 pessetas al any
◆ Número solt: 5 CÈNTIMS

Redacció y Administració: Alt de Sant Pere, 15 bis; Kiosco "Joventut"

Establiment tipogràfic de Francisco Baxarias: 71, Balmes, 71

El autor cloua: — Qu'hi ha de mal? Al públic qu'aquets pesos son buyts de dintre?